

LUBOŠ MARTINEK – ŽIVOTOPIS

Pan Luboš Martinek se narodil 7. června 1948 v Horních Heršpicích. Jeho maminka pocházela z Újezdu u Rosic a tatínek ze Suchohrdel u Miroslavi. Je nejmladším z jejich 4 dětí. Celé dětství a vlastně celý život prožil v Horních Heršpicích.

Základní školu začal navštěvovat v roce 1954 v Moravanech a ve 3. třídě přestoupil do Brna na Komenského náměstí (dnešní budova JAMU), kde pracoval jako účetní i jeho tatínek. Ve stejné budově tehdy bylo možno potkával studenty JAMU. Pan Martinek si vzpomíná například na pana Štědroně.

V dětství každé léto trávil na statku své tety v Újezdě u Rosic, kde to měl moc rád. Teta měla sama na starost celý statek, protože za války jí zastřelili manžela. Komunisté jí navíc dali ke správě ta nejhorší a těžce přístupná pole.

Malý Luboš se zde naučil mnohému. Když byl malým chlapcem, sbíral vajíčka nebo pomáhal sušit seno, jako větší jezdil s koňmi i na koních. Zkoušel jezdit i na krávičce. Musel zde hodně pomáhat, ale vzpomíná na to rád.

Na střední školu nastoupil po ukončení devítiletky v roce 1963. S tatínkem vybrali obor mechanik (opravář) motorových lokomotiv. Škola ho hodně bavila, rád vzpomíná na praxe v železničních depech.

V 18 letech musel pan Martinek odejít na 2 roky na vojnu, kde byl přiřazen ke znojenskému útvaru pohraničnicků. Každý den obcházel hranice a kontroloval, jestli se je někdo nesnaží nezákonně překročit. Občas si se svými přáteli sedl za drátěný plot a dívali se do Rakouska na místní farmáře, kteří obdělávali svá malinká polička. Vždy s ním chodil psovod. On sám psovodem nebyl, ale někdy psy trénoval. Jen jednou se mu stalo, že s kolegou narazili na dva muže z východního Německa, kteří chtěli utéct do Rakouska.

Po vojně se oženil a nastoupil do práce jako mechanik k Českým drahám, ale po čase začal jezdit s lokomotivou. Jako strojvedoucí pracoval 39 let. Velmi rád cestoval. Díky své práci se dostal do mnoha evropských zemí – do Francie, Španělska, Itálie, Řecka atd. Jeho práce ho bavila, ale bylo mu velmi líto obětí, které nedopatřením srazil.

Do důchodu šel pan Martinek v roce 2010 a věnuje se především včelaření, práci na zahradě a velmi rád houbaří. Hodně času tráví se svými vnoučaty a pejskem. Jezdí spolu na výlety a na chatu. Dodnes se rád schází s bývalými kolegy z práce a společně rádi vzpomínají a cestují.